

LBRIS

We know
books

versuri

FRĂNTURI DE SUFLET

NICOLETA VIȘAN

EDITURA

CREATOR

BRAȘOV, 2023

CUPRINS

De-ai ști, iubite!	7
Eu chiar nu te iubesc!.....	9
Coșmarul.....	10
Zbor spre infinit	11
Frământare	12
Neîncredere.....	13
Eu, puterea și slăbiciunea mea	14
Aroganță	15
Destin.....	16
Incertitudine	17
Nepuință.....	18
Puterea din noi	20
Zbor.....	21
Ce îmi doresc și cine sunt?	22
Trubadur	23
Resemnare.....	25
Fulg rebel	26
O singură ființă	28
Sunt bărbat.....	29
Te iubesc	30
Negare	31
Chiar ne iubim?	32
Magia unui Surâs	33
Ești o himeră.....	34
Flăcări gemene	36
Ăsta-s Eu	37
Restart	38
Negare	39
Captiv în propria-ți minte	40
Împăcare.....	41

Iubirea noastră	42
Miraj și suferință.....	43
Îmi plăci	44
Noroc sau ghinion	46
Goodbye!.....	48
Trezire	49
Rămas bun.....	50
Te iubesc suficient de mult ca să îți spun „Adio!”	52
Siamezii iubirii.....	54
Mă pierd mereu în infinit	56
Mentorul meu	57
Dorință.....	58
Sărutul, of, sărutul... ..	59
Toamna	60
Toamnă versus vară	61
Regăsire	63
Cântec, zâmbet și seducție.....	65
Doar un vis.....	66
Ieri, azi, mâine	67
Uliul.....	69
Frunză-n vânt.....	70
Gânduri.....	72
Sunt îndrăgostită	74
Te iubesc	76
Mda.....	78
Numai cu tine sunt fericit!	80
Iubirea noastră	82
Într-o joi	83
Nimic nu „trebuie”!	86
Să fie dorul arzător?	87
Scuză-mă, dar mă grăbesc!	88
Steaua căzătoare	90
Dacă... ..	92
Iar, marea.....	94
Ieri, azi, mâine	96
Nu știi ce-mi faci?	97

Frica, prietena mea	98
Iubirea noastră e reală	99
M-am rătăcit	100
Doar dacă simți și poți!.....	102
Ce-i de făcut?.....	103
Unde sunteți VOI?	104
Cerbii mei	106
Revelație	108
Dor de dor	110
Hai, dă-mi mâna, dragul meu!	111
Iubire imposibilă.....	112
Visuri, gânduri... fluturi.....	115
Noroc cu iubirea	116
Rătăcită în timp.....	118
Iubire, zbor, păsări și dor	119
Mă scurg încet la picioarele tale, Timp	120
Rochița mea preferată	121
Păcătosul.....	123
Rugă	125
Namaste.....	126
Captiv în propria-ți minte	127
Sărutul, of, sărutul... ..	128
Fii încrezător!.....	129
Univers paralel.....	130
Nimic nu „trebuie”!	131
Să fie dorul arzător?	132
Cântec, zâmbet și seducție.....	133
Gânduri felurite colorate	134
Eu încă sper	136
Un vis... doar un vis!	137
Te rog, nu plânge!.....	139
Ce este poezia?.....	140

Dedic aceste volum de poezii tuturor celor îndrăgostiți, celor care au iubit, iubesc sau suferă din cauza iubirii neîmpărtașite.

Iubirea nu este perfectă, dar ea te face să te simți viu. Iubirea este una dintre cele mai puternice emoții umane: te zăpăcește, te orbește, îți îmbracă sufletul în toate culorile curcubeului.

Când iubești, și privești cerul, simți că poți să-ți întinzi aripile și să zbori în siguranță, alături de cel iubit, spre înaltul necuprins.

Nu aș renunța pentru nimic în lume la Iubire, chiar și atunci când nori negri apar pe cerul sufletului meu!

Întotdeauna apare Soarele, întotdeauna există un Nou Început!

AUTOAREA

De-ai ști, iubite!

De-ai ști, iubite, cât de fericită sunt
Când văd păsările răpitoare și nori poznași,
Ce-aleargă haotic pe cer, pedepsiți de vânt,
În fața căruia nu au de spus niciun cuvânt!...
De-ai ști că atunci când privirea mi se agață de cer,
Melancolică, pentru tine rățacită, plină de mister,
Eu împrumut, de la Soare, lumină,
Și o transpun în a minții mele grădină...
De-ai ști, iubite, că atunci când privesc spre cer
Speranțele mele se regenerează, nu pier,
Ai rămâne uimit de puterea mea
Și, cu siguranță, ai fugi alături de norii poznași,
Te-ai speria.
Așa că mai bine tac,
Ca tu să mă crezi, în continuare, prostuță,
Naivă, la minte, micuță.
Te las să crezi că ești Soarele meu,
Și că totul se învârte în jurul tău...
De-ai ști, iubite, dragul meu,
Că te cunosc atât de bine,
– Mai bine decât mi-aș dori eu –
Ai fugi, mai repede ca vântul,
Cu siguranță, ai face întrecere cu gândul.
Ești un om bun, însă foarte orgolios,
Știu că mă iubești, chiar și atunci când ești ca un arici, țepos.

Simt asta cu toată puterea ființei mele,
De aceea, te ajut să strălucești, să urci, lesne, până la stele.
De-ai ști, iubite, cum gândesc,
Și conștient de-ai fi de puterea mea,
Ai fugi, te-ai speria,
Dar, pentru că te iubesc, și eu consider
Că iubirea nu-i o Luptă de orgolii dintre un El și-o Ea,
Îți dăruiesc ceea ce ai tu nevoie, iubirea mea.
Nu este cazul să-mi cunoști adevăratul Eu,
Ci vei vedea doar ceea ce vreau eu.
Te iubesc enorm, și tu o știi prea bine,
Vrei și crezi că mă manipulezi,
Dar oare, cine pe cine?...

Iubirea este atât de sublimă, dar, uneori, atât de complicată!...
Te ridică, te coboară, pe aripi de speranță sau deznădejde,
Sufletul ți-l înfioară.
Uneori simți că trăiești din plin,
Și atunci, inima îți bate în piept, fericită,
Alteori, agonizezi,
și ea începe să fredoneze un cântec de jale, chinuită.
Iubirea este sublimă, dar, uneori, atât de complicată,
Doar cei puternici, asumați o pot simți,
Restul, care fug de ea, sunt pleava iubirii... a inimii.
Iubirea este, uneori, atât de complicată!...

Eu chiar nu te iubesc!

Eu chiar nu te iubesc,
Chiar nici atunci când dorul cântă-n mine
Și frânge, candid, orice rezistență-n mintea mea,
Tot repetându-mi: „Va fi bine!”

Eu chiar nu te iubesc,
Chiar nici atunci când mă săruți și tremur toată,
Și nici atunci nu te iubesc când mă atingi,
Și-ți cer să mă săruți încă o dată.

Eu chiar nu te iubesc!... De ce?
Pentru că plâng când nu ești lângă mine,
Pentru că-mi tulburi nopțile și zilele,
Și obsesiv îmi spun: „Mâine va fi mai bine!”

Eu chiar nu te iubesc,
Dar te voi ține aproape
Că-mi place cum rostești:
„Eu te iubesc și-acum, și dincolo de moarte!”

Coșmarul

În sfârșit, trăiesc... Sunt fericită.
Alături de tine mă joc, râd, plutesc,
Nu mai gândesc, faci tu asta în locul meu...
Mă simt iubită.

Deodată, îmi dai drumul la mână și mă prăbușesc.
Ochii tăi sunt acum goi, reci, de gheață.
Răsăriturile mele au dispărut,
În timp ce eu mor încet, pierdută în ceață.

Întind mâinile spre tine, cerându-ți ajutor,
Pentru că vorbele mele sunt mute.
Nu schițezi nici un gest, doar mă privești rânjind.
Of, nu este nimeni în jurul meu să mă ajute!

„Ajutor, ajutor!”, strig disperată în mintea mea,
Dar nu-mi răspunde nici un gând.
Renunț la speranță, îmi accept căderea,
Și-n ceața cea neagră mai rău mă afund.

— Ce s-a-ntâmplat, de ce plângi, iubire?,
Te-aud cum mă întrebî îngrijorat.
Deschid ochii mari și privesc... Ești lângă mine.
„A fost un coșmar!”, realizez, și te sărut înfocat, în neștire.

Zbor spre infinit

Energia noastră este împrumutată.
La un moment dat, ea trebuie înapoiată.
De aceea, să n-o irosim în neștire,
Să avem grijă de ea, s-o creștem cu iubire!

Eu m-am născut, având în palmă o stea.
Nedumerit, n-am știut ce să fac cu ea,
Și steaua mea s-a înălțat, încet, spre infinit,
Iar, eu, am urmat-o, smerit.

Frământare

Nu-mi place stilul în care te comporti cu mine,
Nu-mi place felul tău de a fi!
Privirea ta pătrunzătoare nu-mi convine,
Și nu-ți pot înțelege modul de-a gândi.

Bunătatea ta mă sperie, iar iubirea ta mă copleșește...
Vocea-ți calmă, dar fermă, aproape că mă zăpăcește.
Atingerea ta mă înfioară, gonindu-mi orice inhibiție,
Nu mă mai recunosc, sentimentele-mi sunt acum în
opoziție!

Nu mă simt bine când ești lângă mine,
Pentru că simt că mă pierd.
Nu-mi place nici ploaia ce-mi picură în suflet,
Când vrei să pleci, iar eu te dezmierd.

Ce-i de făcut? Să-ți spun ce simt, să mă prefac?
Să-ngenunchez în fața ta, biet prostănac?...
„Nu, risc să pierd!”, așa că tac.
Tic-tac, tic-tac... Și timpul trece, cam buimac.

Neîncredere

Alături de tine, înot fericită
Într-un ocean de emoții necunoscute mie.
Senzația pe care o simt îmi îmbată simțurile,
Făcându-mă să uit cine sunt.
Te îndepărtezi de mine?..
Privesc în urma ta și încerc să mă țin la suprafață...

Am obosit.
E-atâta liniște în mine, acum,
Și-atâta resemnare..
Cineva mă smulge din gândurile mele,
Cu o forță de nebănuț.
Ești tu, ești tu!

Ai fost tot timpul alături de mine,
Dar eu mă pierdusem în negura neîncrederii.
Of, Doamne,
Numai cei ce au cunoscut suferințele Iadului,
Recunosc, cu greu, porțile Raiului!

Eu, puterea și slăbiciunea mea

Într-un vis terifiant,
Sub lacrimi de stele,
Sub tunet de gânduri,
Am cunoscut un înger.
Văzându-mă speriată,
M-a luat sub aripa lui protectoare,
Ghidându-mă spre a mea casă.
Nu am putut renunța la el,
Așa că l-am implorat să rămână cu mine,
Și a rămas.
Timpul trecea,
Și aripile îngerului deveneau tot mai mari –
Greutatea lor copleșindu-mă –
Iar eu mă simțeam tot mai mică –
Până-ntr-o zi când m-am trezit culcată la pământ.
Mi-am dat seama că renunțasem la mine însămi,
pentru el, și...
Și atunci m-am trezit.
Am privit în jur:
În camera nu eram decât Eu,
Eu, cu puterea și slăbiciunea mea.

Aroganță

Astăzi, Soarele este trist, nu mai zâmbește,
Lumina lui albă, ca de laser, rănește.
A răcit puțin, și-a obosit de-atâta strălucire,
Se urnește cu greu și are scurte momente de răătăcire.

Deși este zi, răsare de niciunde Luna.
Ia Soarele-n brațe și-l leagănă-ntruna.
Acesta cade rapid într-un somn bun, profund,
Până a doua zi, când se trezește căscând.

Se uită-mprejur, arogant, și zâmbește.
„Universul are nevoie numai de mine!”, răcnește.
De undeva, din noapte, șoptește blânda Lună:
„Doar strălucește, Soare, și crede tot ce vrei,
chiar de-i minciună!”

Destin

Ai învârtit în rana mea cuțitul.
Sfârșitul nu a vrut să vină, nesimțitul,
Așa că l-ai mai răsucit încă o dată...
Am leșinat, tu ai plecat crezând că-s moartă.

Când m-am trezit, agonizam, cu gândul iar la tine.
Gândeam la Noi, la ceea ce-a fost bine...
Durerea devenise suportabilă,
Chiar de știam că fapta ta e reprobabilă.

În minte-am mii de semne de-ntrebare
Ce se-ntrec unul pe altul cu ardoare...
De ce ai vrut ca să ucizi pe cel care-ți zâmbea, chiar și în vis,
Și te credea un înger păzitor, venit din Paradis?

M-ai părăsit și ai plecat departe...
Mulți ani lumină-s între noi acum, până și Timpul ne desparte.
Dar îți promit solemn: în altă viață, sigur,
Avea-voi alt destin, de bun augur, desigur.

Incertitudine

Plâng uneori, acoperită de anonim.
Râd, deseori, amar, râs comprimat,
Și gânduri răvășite se joacă-n praf de pușcă
Precum un condamnat se-nvârte într-o cușcă.

Scânteie de speranță apare acum în minte,
Și mii de gânduri explodează în ziua cea cuminte.
E noapte-acum în mine, e frig, e întuneric,
Doar plânsul mă-nsoțește, cu al lui cânt isteric.

Mă plimb pe malul mării, nisipul este ud.
Nu mă slăbește gândul, un gând de-al meu zălud,
Ce luptă să-mi alunge durerea din trecut:
„Voi reuși, eu, oare, s-o iau de la-nceput?”

Neputință

Natura plânge îndurerată,
E agitată, disperată,
Divinității cere clemență
Pentru a oamenilor inconștientă.

Din înaltul cerului,
Lacrimi mari i se preling
Pe nemăsurate-orgolii
Ce tot cresc, nu se mai sting.

Privește neputincioasă,
Cum copiii ei cei dragi
Se ucid cu sânge rece,
Iar pe cer sunt necrofagi.

Ce să zică, ce să facă?
Cum îi poate ajuta
Pe cei care distrug totul,
Totul, inclusiv pe ea?

Iată care e sentința:
Dat fiind nesocotința –
Din trufie sau prostie –
Lumea nu va dispărea,
Ci doar va agoniza.

Și când ea va realiza,
Că doar pacea este calea
Care trece munții, marea,
Atunci chinul va pieri
Fericire iar va fi.

Puterea din noi

Aseară am visat că eram prizonieră într-o închisoare.
Era atât de întuneric acolo!... Nu erau flori, nu era soare...
Eram doar eu, doar eu cu mine, fără susținere, fără ocrotire,
Iar într-un colț, terorizat, sufletu-mi plângea în neștire.

Deodată, din neant, un glas s-a făcut auzit:

„— De ce plângi, tu, ființă, de ce urli așa?

Ridică-te și luptă, hai luptă, nu mai sta!

Puterea este-n tine, în nici altcineva,

O s-o găsești, de-o cauți...

Hai, luptă, nu ceda!”

M-am trezit buimacă și obosită.

Visul, revelator, m-a făcut să realizez că am fost folosită.

M-am hotărât, prieteni, n-o să mai stau pe tușă.

Eu am de gând, de-acum, să deschid orice ușă!

Puterea este-n mine, în nici altcineva,

O s-o găsec, o caut, de-acum eu voi lupta!

Și de va fi să cad pe-al vieții front neprevăzut,

Eu voi zâmbi, să știți, că am făcut tot ce-am putut.

Zbor

Simt că zbor... mă înalț încet, dar sigur.
Zbor spre zări înalte, nimic nu mă poate opri.
Albastrul cerului mi-e mantia ce mă acoperă,
 Și muzica mă însoțește...
 Șoapta vântului grăiește în locul meu,
 Iar florile mă mângâie duios.
 Sunt doar eu și natura,
Frumusețea ei mi-a amorțit simțurile...
 Ca un narcoman, plutesc.
O stare de beatitudine mi-a umplut sufletul...
 Sunt doar eu cu mine,
 Și sunt fericită.

